

vi troe at kunne sætte Hans Majestæt. Jeg troer, at det vil være usøftigere af os at påtage os at gjøre finansielle Bevillinger, som omfatte Andet end det, som vi for Diebliffet af Kjendsgjæringer tør ansee os berettigede til at raade over, end det Modsatte, men bedst troer jeg det vilde være, det kan jeg ikke nægte, at holde det politiske Spørgsmaal ganske udenfor Sagen. Hvad det angaaer, som den ærede Minister har sagt med Hensyn til Umuligheden af at indføre et Reservesystem, og den meget henkastede Maade, hvorpaa han har talt om de Kræfter, som paa den Maade staae til Raadighed, saa er jeg overbevist om, at, naar han læser de Regler for Reserveofficers Ansættelse, som her staae angivne i Normalreglementet, saa vil han ikke alene finde en Vei, men en Forpligtelse til, hvordan han skal gaae frem, naar en ung Mand kommer under Vaaben, det være sig i den ene eller den anden Retning, og forlanger at blive udnævnt til Reserveofficer; det beroer da nemlig ikke paa ham, om han vil give ham Adkomst dertil, han skal give ham Adkomst, thi der staaer udtrykkeligt, at, naar Noget begjæres der, saa skal det skee. Der er en vis Tid for den unge Mand, som kan komme under Vaaben, hvori han efter den nærværende Lovgivning for Militairvæsenet skal opfylde sin Soldaterpligt. Der er en anden Tid, hvor han skal opfylde sin Underofficerspligt, og der er en tredje Epøke, hvori han kan forfremmes til Officer, hvis hans militaire Egenstaber gjøre ham skikket dertil og hans Dygtighed tillader at forfremme ham. Den samme Regel kan anvendes her, og, naar et æret Medlem har sagt, at han frygtede for, at Cassationen af den studerende Ungdom skulde have en stor Indflydelse derpaa, saa huffer han dog vel, at Cassationen ikke gaaer videre end til at sætte dem i Trainkudsk- og Sygevogeterclassen; der vil man netop kunne finde dem og forfremme dem, og det vil maaffee ikke være den uheldigste Vei at gaae: at lade dem gjøre deres Soldatertjeneste der, hvor de siden skulle staae som Overordnede, deraf ville de maaffee lære ikke saalidet. Det er et meget udførligt System, det er aldeles ikke en indskrænket Begrændsning, og det ligger hos Krigsministeren

selv, ved at opstille et bestemt Forlangende til et bestemt Brug, at kunne faae, idetmindste hvad mig angaaer, Forslag til Bevilling, men, naar vi af den tilfældige Stilling, hvori Løge væsenet nu er kommet — thi De Herrer ville have hørt, at Forfremmelsen af de 8 Løger er gaaet ud fra en anden Betragtning end den, som angaaer Antallet af de Løger, der behøves til Armeen — for at tilfredsstille Fordringer, vel begrundede Fordringer for ydet Tjeneste, have troet at maatte forfremme idetmindste 8 og derved er kommet til 32, saa er dette ikke mere en Grundse for en Organisationsplan, end om man af de samme Grunde af de 240 Løger som ere tilstede, havde troet at burde forfremme 32, hvilket maaffee kunde have været billigt, og, som sagt, nu skulle vi have 64 Løger. Der er ikke mere Princip i det Ene end i det Andet. Naar det ærede Thing har hørt, at Løgeantallet, som behøves ved Armeen, er 240, saa vil det deraf vide, at det, vi her afgjøre, er slet ikke det egentlige væsentligt Spørgsmaal: hvorledes skulle vi skaffe et Løgecorps i Krigstilfælde, som kunde være tilstrækkeligt til vor Hær; det er aldeles ikke det Spørgsmaal, som ligger for; her foreligger det simple finansielle Spørgsmaal: skulle vi nu indrømme en Forøgelse af de Udgifter, som man tidligere har antaget for meget store til Hærvæsenet i det Hele, eller skulle vi foreløbigt blive indenfor denne Begrændsning, til vi anerkjende Nødvendigheden af at komme ud over den; Nødvendigheden af at komme ud deraf paa en vis formel Maade, det er just dette formelle Punkt, just denne formelle Anskuelse, som vi maae holde fast paa. Jeg antager, at vi have Formen for os, og det er en formløs Maade at bringe et Forlangende af den Art ind som en Budgetpost og ikke som et Forslag til en ny Organisation af Løgeetaten.

Formanden: Der er begjert Afslutning af Forhandlingerne af følgende Medlemmer: With, Gram, Zimm, Gottlob, Neergaard, Ussing, Lyffe, Damgaard, Wilkens, Jespersen, Frølund, Skau, Boserup, L. Hansen, Høier.

Ved den derpaa foretagne Afstemning blev Afslutningen vedtagen med 34 Stemmer mod 29.